

Den vil blive den, at Amdtsraadet vil blive mindre beredvilligt til at yde Kommunerne Understøttelse for at faae Ibioter anbragte paa Anstalten, og da Sognekommunerne ikke selv kunne udrede dette betydelige Belsb, saa vil Følgen deraf atter blive den, at Ibioterne faae Lov til at gaa hjemme i Kommunerne til Besvær for hele Kommunen og til Udelæggelse for deres Forsørgere. Jeg kan nemlig ikke antage, at man i en kommende Lov om Ordningen af dette Anliggende vil gaa saa vidt, som man er gaaet med Hensyn til de Døvtumme, idet man jo nemlig har paabudt, at alle Døvtumme skulle indsendes paa Opdragelsesanstalten for offentlig Regning. Dette kan forsvares overfor de Døvtumme, thi det er jo let at konstatere, hvem der er døvtum, men det vil derimod ikke være let at konstatere, hvilke Ibioter der skal indsendes paa en saadan Anstalt, og hvilke Ibioter der uden Fare kan blive gaaende hjemme i Kommunen eller kan anbringes paa anden Maade. Det er saaledes navnlig Hensynet til de paagjældende ulykkelige Indvilder og deres nærmeste Forsørgere, som gjør, at jeg maa udtale mig imod Vedtagelsen af Dagsordenen og tilraade det høie Thing at fremme Lovforslaget med de Ændringer, som ere foreslaaede af Udvalgets Flertal.

Cederfeld de Simonsen: Jeg skal paa Mindretallets Vegne udtale, at Mindretallet kan tiltræde Dagsordenen saaledes, som den er foreslaaet, samt at vi mene, at der ikke dermed er afgjort noget af de Spørgsmaal, som for os have været Hovedsagen. Da jeg har Ordet, skal jeg blot tillade mig med et Par Ord at ytre mig om de Bebrejdelser, som den høitærede Kultusminister igaar har rettet til Mindretallet. Den første var den, at vi havde taget os det meget let med den finansielle Side af Sagen. Jeg kan dertil gjerne svare ja, dersom der menes, at Mindretallet skulde have gjort Overflag og anstillet nærmere Undersøgelse om Beføiningerne ved en påsende Bygnings Opførelse o. desl. Det have vi ganske vist ikke gjort. Vi staa endnu i den Formening, at det ikke kunde paalægges et Udvalgs Medlemmer at gjøre dette. Dersom noget Saadant havde foreligget i Lovforslagets Motiver, saa vilde vi naturligvis med stor Paastjønneelse have gjort os bekendte dermed. Naar Lovforslaget, saaledes som jeg igaar udviklede, afveg saa væsentlig fra den Hovedtanke, som var udtalt af de Mænd, der ved deres Virksomhed især have kunnet danne sig en Mening om denne Sags Ordning, saa havde der været særlig Opfordring til at paavise, at en Ordning af Forholdene netop paa den Maade, som var foreslaaet af Kommissionen, vilde være forbunden med ganske overordentlige Udgifter. Nu er det ikke let at impo- gaa Raftørrelser, som dreie sig om flere Hundrede Tusinder, naar man ikke har noget egentligt Ma-

teriale til Beileddning. Det forekommer Mindretallet efter den Beregning, som den ærede Minister opstillede igaar, og som dog maaste ikke er fuldstændig korrekt, at det ogsaa af den Grund maaste ikke vilde være ønskeligt, om man vilde vedtage Lovforslaget, uden nærmere ogsaa at have undersøgt denne Side af Sagen. Søvrigt kan Mindretallet ikke modtage den Bebreidelse, som har været rettet imod det, for at have taget sig den finansielle Side let; thi Mindretallet har kunnet og vil endnu kunne paavise flere Punkter i Lovforslaget, som i det Mindste efter Mindretallets Formening ikke kunne kaldes finansielt heldige. Jeg skal imidlertid ikke nærmere komme ind derpaa; thi disse Punkter ere ganske vist rettede ved Flertallets § 4; men at de staa i Lovforslaget, bliver derfor ligesuldt sikkert. Den anden Bebreidelse gaar i modsat Retning; det er den, at vi havde taget det altfor alvorligt med at gjøre os bekendte med de ganske vist saa Oplysninger, som Lovforslaget medbeler, og at vi navnlig have lagt altfor megen Vægt paa det, som dog var Hoveddokumentet i Sagen, nemlig Udtalelserne af de Mænd, som Ministeriet jo selv havde henvendt sig til og opfordret til at udtale sig om Ordningen af Sagen, fordi de særlig forstode sig derpaa. Mindretallet stammer sig ikke ved at vedkjende sig, at det ikke selv er sagkyndigt med Hensyn til Ibioters Behandling og navnlig sindssyge Ibioters Behandling, og da behørig Oplysning ikke findes i Motiverne, saa søger man at læse sig Sandheden til der, hvor det staar, som vi maa betragte som Sandheden. Og det maa fastholdes, at de Mænd, som have beskæftiget sig med Ibiotsagen hele Livet igjennem, aldeles bestemt udtale, at kun under den Forudsætning, at Sagen overlades til Staten, at Staten tager hele Sagen under sin Belselse, vil der kunne ventes et godt og heldigt Resultat. Det er vistnok udenfor al Tvivl, at det bliver kostbarere paa den Maade; men det er, som jeg igaar tillod mig at bemærke, heller ikke Hovedsagen. Jeg tror heller ikke, at det er ganske rigtigt, naar man har forudsat, at det vilde blive saa overordentlig kostbart, at Landet ikke vilde kunne taale det, fordi alle de Bidrag ville bortfalde, som de private Anstalter, der allerede nu bestaa, tage til Indtægt. Det turde dog være et Spørgsmaal, om man ikke der kan paaregne et ikke saa ganske ringe Belsb til Indtægt. Naar den ærede Iste Landsathingsmand for 2den Kreds (Gaffner) efter sin Erfaring oplyste Thinget om de Vanskeligheder, som Ibiotsagen, naar Udgifterne ved den skulde fordeles paa Amtsexpeditiønsfondene, vilde møde i Amtsrådene, saa er jeg ganske enig i, at der i Amtsrådene til en vis Grad er Villighed til at yde Bidrag, men at man naturligvis ogsaa der søger at holde saa mange Udgifter fra sig, som det vel er muligt. Om dette imidlertid skulde medføre, at mange Ibioter vilde komme til at